

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Kaufland Česká republika v.o.s.**, se sídlem Pod Višňovkou 25, Praha 4, *zastoupeného JUDr. Ing. Igorem Kremlou, bytem Nábřeží 341/34, Mostkovice*, proti **žalovanému: Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, Brno 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2012, čj. BM901-2/135/9/2012-SŘ,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou došlou soudu dne 8. 2. 2013 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 17. 12. 2012, čj. BM901-2/135/9/2012-SŘ, a rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Inspektorátu v Plzni, ze dne 10. 8. 2012, čj. AP491-2/121/4/2012-SŘ.

Rozhodnutím ze dne 17. 12. 2012, čj. BM901-2/135/9/2012-SŘ, Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Inspektorátu v Plzni, ze dne 10. 8. 2012, čj. AP491-2/121/4/2012-SŘ, že žalobce porušil povinnosti stanovené v čl. 16 Nařízení

Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. 1. 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin, v platném znění, *podle něhož "aniž jsou dotčena specifitější ustanovení potravinového práva, nesmí označování, propagace a obchodní úprava potravin a krmiv, jejich tvar, vzhled nebo balení, použité obalové materiály, způsob jejich úpravy a místo vystavení, jakož i informace poskytované o nich jakýmkoli médii uvádět spotřebitele v omyl"*, čímž současně naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle ustanovení § 17 odst. 2 písm. b) zák. č. 110/1997 Sb., *podle něž se provozovatel potravinářského podniku dopustí správního deliktu tím, že poruší povinnost stanovenou přímo použitelným předpisem Evropských společenství upravujícím požadavky na potraviny*, přičemž tyto povinnosti porušil tím, že ve své provozovně - Kaufland Česká republika v. o. s., Chebská 173, Mariánské Lázně, dne 3. 4. 2012 uváděl do oběhu potravinu Kakao Grande, hmotnost 200 g, DMT: 03.2013/3, země původu Polsko, množství v době odběru 20 kusů, u níž bylo laboratorními rozbory zjištěno, že nevyhověla ve znacích sušina kakaová tukuprostá a tryptamide kyseliny lignocerové (LAT) údaji o složení uvedeném na obalu "nízkotučné kakao". Na základě provedených analýz bylo zjištěno, že výrobek obsahuje maximálně 80 % kakaa. Na základě obsahu tryptamide kyseliny lignocerové (LAT) byl prokázán přídavek kakaových slupek do výrobku v množství minimálně 20 %. Dle sdělení účastníka řízení ze dne 30. 5. 2012 bylo celkově dodáno 55 440 kusů a staženo v celkovém množství 37 653 kusů. Za to byla žalobci uložena podle § 17 odst. 3 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb. pokuta ve výši 80.000,- Kč.

Příslušné předpisy Evropských společenství zapracovává a v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropských společenství povinnosti provozovatele potravinářského podniku a státní dozor nad dodržováním povinností vyplývajících z tohoto zákona a z přímo použitelných předpisů Evropských společenství upravuje zákon č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon č. 110/1997 Sb.“ nebo „zákon o potravinách“).

Podle § 17 odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb., ve znění účinném od 15. 5. 2008, se provozovatel potravinářského podniku dopustí správního deliktu tím, že *a) poruší povinnost dodržet požadavky na bezpečnost potravin stanovenou přímo použitelnými předpisy Evropských společenství upravujícími požadavky na potraviny, nebo b) jiným jednáním, než je uvedeno v písmenu a), poruší povinnost stanovenou přímo použitelným předpisem Evropských společenství upravujícím požadavky na potraviny*.

Podle § 17 odst. 3 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., ve znění účinném od 15. 5. 2008, se za správní delikt uloží pokuta do 3 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 2 písm. b).

II. Žaloba

Sub III. žaloby žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v těchto skutečnostech: napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí, aniž pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky, žádné ze správních rozhodnutí nemá náležitosti stanovené zákonem a obě tato rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, napadené rozhodnutí žalovaného je věcně a právně nesprávné a spočívá na nesprávném právním posouzení věci,

napadené rozhodnutí je v rozporu se skutečným stavem věci a nemá oporu ve spisech a provedených důkazech a nemá náležitosti stanovené zákonem a je nepřezkoumatelné a napadeným rozhodnutím byla žalobci uložena nepřiměřená pokuta. Žalobce má za to, že k nezákonnosti napadeného rozhodnutí došlo v důsledku zkrácení žalobce na jeho právech jakožto účastníka řízení, a to zejména na právu, aby bylo o jeho právech a právem chráněných zájmech rozhodováno na základě přesně a úplně zjištěného skutkového stavu věci. Žalobce má dále za to, že byl zkrácen na právu moci rozhodnutí správního orgánu řádně a úplně přezkoumat a na základě takového řádného a úplného přezkoumání brojit proti postupu správních orgánů.

Sub V./1. žaloby se namítá, že žalovaný porušil zásadu dvojinstančnosti správního řízení, když vzal za legitimní námitku žalobce spočívající v porušení zásady *ne bis in idem* uvedenou v odvolání do prvoinstančního rozhodnutí, neboť odůvodnění provedené prvoinstančním orgánem z prvoinstančního rozhodnutí vypustil, přičemž šlo o okolnost přičtenou k tíži žalobce, a odůvodnění nahradil novým textem, který se však opírá o jiné skutkové zjištění. Žalobci tím byla odebrána možnost odvolat se proti hodnocení jednoho ze zákonných hledisek pro vyměření výše pokuty. Žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí uvedl: *Odvolací orgán dává účastníku řízení za pravdu v té části námítky, že prvoinstanční orgán se danou úvahou dopustil porušení zásady zákazu dvojího přičítání, neboť uvádění spotřebitele v omyl je zahrnuto v definici správního deliktu dle ust. § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách. Odvolací orgán proto úvahu ve znění „Z hlediska způsobu spáchání deliktu správní orgán posoudil jeho charakter jako přitěžující – spotřebitel byl mylně informován o vlastnostech nabízené potraviny, a bylo tak porušeno jeho právo na informovaný výběr nakupovaných potravin.“ z prvoinstančního rozhodnutí vyjímá a tuto úvahu nahrazuje tím, že v neprospěch účastníka řízení svědčí skutečnost, že předmětná nevyhovující potravina byla uváděna do oběhu formou nabídky prodeje a prodeje, tedy formami, které z hlediska ochrany spotřebitele jsou nejzávažnější.* Žalobce je toho názoru, že žalovaný nahradil úvahu prvoinstančního orgánu zcela novou přitěžující okolností, kterou ovšem opět porušil zásadu zákazu dvojího přičítání, kdy uvádění do oběhu, tedy i nabízení spotřebiteli je zahrnuto v definici provozovatele potravinářského podniku a tedy i v samotné skutkové podstatě správního deliktu dle § 17 odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb.

Sub V./2. žaloby poukazuje žalobce na to, že se žalovaný nevypořádal dostatečně s námitkou žalobce týkající se nedostatečného zkoumání podmínek pro upuštění od potrestání (§ 17i odst. 6 zákona č. 110/1997 Sb.). Žalovaný zcela mylně předmětnou námitku žalobce uvedenou v jeho odvolání ze dne 24. 8. 2012 vyložil jako představu žalobce, že na upuštění od potrestání je v případě splnění zákonem stanovených podmínek právní nárok. Žalobce si je vědom toho, že mu za žádných okolností nevzniká právní nárok na to, aby správní orgán od potrestání upustil. Je však toho názoru, že k zásadám správního trestání patří spravedlivé posouzení všech okolností daného případu a zastává právní názor, že v případě, kdy potravina, kterou uváděl do oběhu, nevyhověla dle výsledků laboratorních rozborů deklaraci uvedené výrobcem na obalu, tedy v parametru, který nemohl žalobce zjistit jinak, než laboratorním rozbořem, přičemž se nejednalo o potravinu nebezpečnou, a šlo v daném případě pouze o 1 výrobek a nebylo zjištěno žádné další pochybení a porušení zákona č. 110/1997 Sb., bylo na místě, aby se prvoinstanční orgán a k odvolání žalobce následně i žalovaný důkladně zabývali otázkou možnosti upuštění od potrestání a pokud se rozhodli od potrestání

neupustit, úvahy, které je k tomuto závěru vedly, účastníku řízení řádně odůvodnit. Liberační důvody zakotvené v § 17i odst. 6 zákona č. 110/1997 Sb. mají s ohledem na objektivní odpovědnost za správní delikty své opodstatnění a měly by být dle názoru žalobce aplikovány právě na ty případy, kdy se jedná např. o klamání spotřebitele údaji uvedenými na obale výrobku, za které je odpovědný výrobce a které provozovatel potravinářského podniku nemůže zjistit jinak, než laboratorním rozbořem, a současně jsou naplněny zákonem stanovené podmínky pro upuštění od potrestání. Pokud se správní orgán v takovém případě rozhodne neupustit od potrestání, nabízí se jednak otázka, pro jaké právní případy se liberační důvody v praxi využívají, a dále by mělo rozhodnutí správního orgánu dle názoru žalobce obsahovat podrobné odůvodnění úvah, které vedly správní orgán k rozhodnutí o tom, že nebude od potrestání upuštěno.

Sub V./3. žaloby se namítá, že při rozhodování o výši pokuty byl k jeho tíži přičten hypotetický závěr, že jeden spotřebitel si v průměru koupí 1-2 kusy kakaa. Pokud žalovaný tvrdil, že jde o notoricky známou skutečnost a zcela legitimní postup, žalobce se proti tomuto závěru zásadně ohrazuje a namítá, že byla porušena zásada materiální pravdy, neboť ani ze strany žalovaného ani ze strany prvoinstančního správního orgánu, který v dané věci rozhodoval, nebylo provedeno v tomto směru žádné dokazování. Navíc hypotetický závěr průměrného nákupu 1-2 kusů kakaa na jednoho spotřebitele neobsahuje období, za které by si měl spotřebitel průměrně 1-2 kusy kakaa nakoupit. Žalobce poukazuje na to, že byl postupem správních orgánů obou stupňů zkrácen na svých právech účastníka správního řízení, neboť hypotetický závěr byl vyhodnocen k tíži účastníka řízení při rozhodování o uložení výše pokuty.

Sub V./4. žaloby upozorňuje žalobce na to, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou, že v prvoinstančním řízení nebyla při rozhodování o výši pokuty zohledněna skutečnost, a to ve prospěch žalobce, že žalobce není výrobcem dotčené potraviny. Žalobce se ohrazuje proti závěru žalovaného: ... *a stejně tak úvaha, že účastník řízení není výrobcem dotčené potraviny, nebyla nijak vyloučena, ale pokud tak prvoinstanční orgán neučinil, nelze v tom spatřovat vadu, která by musela mít za následek změnu napadeného rozhodnutí.* Žalobce poukazuje na § 17i odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb., který ukládá správnímu orgánu povinnost přihlídnout k zákonným hlediskům při rozhodování o výši pokuty, a ohrazuje se proti postupu, kdy jsou vybírána pouze hlediska ospravedlňující uložení sankce, v daném případě ve výši 80.000,- Kč, a nikoliv hlediska svědčící ve prospěch žalobce, která měla být zohledněna, a pokud tomu tak v prvoinstančním řízení nebylo, měla by se promítnout v rámci odvolacího řízení do snížení vyměřené pokuty, což se nestalo.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ad III. žaloby se žalovaný vyslovil tak, že s ohledem na to, že žalobce uvedené námitky blíže nespecifikuje, nelze se s nimi konkrétně vypořádat. Lze uvést, že jak prvoinstanční rozhodnutí, tak rozhodnutí žalovaného splňují náležitosti stanovené zákonem (§ 68 správního řádu), když obsahují jak řádný výrok, tak i odůvodnění a poučení o odvolání. Výrok přitom splňuje i náležitosti vyplývající z judikatury Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73) ukládající specifikovat protiprávní jednání z hlediska věcného, časového a

místního. Ostatně žalobce ani explicitně proti výroku žalovaného nebrojí. V odůvodnění se přitom žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami a posoudil soulad napadeného prvoinstančního rozhodnutí s právními předpisy. Skutkově je závěr o spáchání správního deliktu podložen výsledky laboratorního rozboru (Protokol o zkoušce a Posudek D030-40294/12/A01 ze dne 11. 5. 2012 vystavenými akreditovanou laboratoří Státní zemědělské a potravinářské inspekce, odborem zkušební laboratoře inspektorátu v Praze, založené ve správním spise). Uložená pokuta je řádně odůvodněná, když v souladu s § 17i odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb. bylo přihlédnuto ke kritériím určujícím závažnost správního deliktu, tj. ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán s tím, že u jednotlivých hodnocených skutečností nechybí ani hodnocení, zda jsou přičítána ve prospěch či neprospěch účastníka řízení.

Ad V./1. žaloby žalovaný odkázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, čj. 4 Ads 123/2009-110. Výklad zastávaný žalobcem by vedl k tomu, že odvolací orgán by nemohl napravit žádnou vadu prvoinstančního rozhodnutí a vždy by musel jeho vadné rozhodnutí zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Takový postup by však byl jednoznačně v rozporu se zásadou ekonomie řízení, neboť by vedl pouze k prodloužení řízení. Ostatně na str. 6 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že korekci úvah prvoinstančního orgánu provedl odvolací orgán v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. usnesení rozšířeného senátu čj. 5 Afs 16/2003-56, rozsudek čj. 6 As 19/2005-52, rozsudek čj. 4Ads 123/2009-99), podle které tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně jeden celek a připouští se, aby odvolací orgán doplnil a upřesnil právní úvahy uvedené v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Pokud se týká námítka porušení zásady zákazu dvojího přičítání úvahou žalovaného o tom, že v neprospěch účastníka řízení svědčí skutečnost, že předmětná nevyhovující potravina byla uváděna do oběhu, formou nabídky prodeje a prodeje, tedy formami, které z hlediska ochrany spotřebitele jsou nejzávažnější, ani tato námitka není podle názoru žalovaného důvodná. Již v žalobou napadeném rozhodnutí na str. 6 žalovaný uvedl, že úvaha je v souladu s ustálenou judikaturou (např. rozsudky Krajského soudu v Brně čj. 29 Ca 52/2008 nebo čj. 29 A 57/2010), podle které je taková úvaha považována ze zcela legitimní, když zákon o potravinách považuje za uvádění do oběhu v § 2 písm. p) jejich nabízení k prodeji, prodej nebo jiné formy nabízení ke spotřebě, skladování, přepravu pro potřeby prodeje a dovoz za účelem prodeje od data proclení, přičemž zákon o potravinách zdůrazňuje ochranu spotřebitele a spotřebitel je ze všech forem uvádění do oběhu nejvíce ohrožen právě při prodeji či nabídce prodeje. Definice provozovatele potravinářského podniku je stanovena v čl. 3 odst. 3 nařízení č. 178/2002 tak, že provozovatelem potravinářského podniku se rozumí jakákoli fyzická nebo právnická osoba odpovědná za to, že budou v potravinářském podniku, který je pod její kontrolou, plněny požadavky potravinového práva. Podle názoru žalovaného nelze u uvedené úvahy ve vztahu k definici provozovatele potravinářského podniku dovozovat porušení zásady zákazu dvojího přičítání.

Ad V./2. žaloby se žalovaný vyjádřil tak, že žalobce mylně směšuje liberační důvody a podmínky pro upuštění od pokuty dle § 17i odst. 6 zákona č. 110/1997 Sb., ačkoliv žalovaný na str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že liberace je upravena v § 17i odst. 1 zákona č. 110/1997 Sb. (nikoliv tedy v § 17i odst. 6 zákona č. 110/1997 Sb.) a že podle § 17i odst. 1 zákona o potravinách právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže

prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Dále žalovaný s odkazem na ustálenou judikaturu (např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2009, sp. zn. 30 Ca 17/2008) uvedl, že úsilí ve smyslu citovaného ustanovení musí spočívat v aktivní činnosti a sama dobrá víra, že výrobek je vyhovující a splňuje požadavky potravinového práva, odpovědnosti za správní delikt nezbavuje. Žalovaný konstatoval, že pokud se účastník řízení pouze spoléhal na správnou deklaraci údajů na obale předmětného výrobku, je zřejmé, že žádnou aktivní činnost podle § 17i odst. 1 zákona o potravinách nevyvinul a nemohou proto být ani založeny liberační důvody pro vyvinění. Dále také uvedl, že skutečnosti, že došlo k nápravě protiprávního stavu, nebylo ohroženo zdraví spotřebitele, šlo o skrytý nedostatek, přičetl prvoinstanční orgán ve prospěch žalobce. Žalobce nese odpovědnost objektivní (tj. bez prokázání zavinění) za potraviny, které uvádí do oběhu a je na něm, zda uplatní náhradu škody na výrobcí (či dodavateli) v rámci obchodně právních vztahů. Pokud se týká názoru žalobce, že musí být správním orgánem rozvedeny důvody pro neupuštění od pokuty, žalovaný uvádí, že tento názor nesdílí. Žalovaný má za to, že jednak takovou povinnost zákon neukládá a dále, že důvody pro neupuštění od pokuty jsou implicitně obsaženy ve skutečnostech posuzovaných v rámci odůvodnění výše pokuty v neprospěch žalobce. V dané věci šlo u předmětné potraviny (kakao) o vysoký podíl náhražky slupkami (minimálně 20%), velké množství předmětné nevyhovující potraviny celkově uváděné žalobcem do oběhu (55 440 ks) a z toho odvozené možné ekonomické poškození u vysokého počtu spotřebitelů (když vydají finanční prostředky za potravinu neodpovídající deklarovaným parametrům) při úvaze, že jeden spotřebitel si průměrně koupí 1-2 kusy kakaa.

Ad V./3. žaloby žalovaný trvá na názoru uvedeném v žalobou napadeném rozhodnutí, že skutečnost, že spotřebitelé nakupují kakao standardně v jednotkovém množství, považuje za notoricky známou skutečnost a že využívat při úvaze notoriety je zcela legitimní postup. Podle názoru žalovaného úvaha o tom, že průměrný spotřebitel standardně kupuje 1-2 kusy kakaa nijak nevybočuje z mezí logiky. Provádět v tomto směru dokazování je proto možné považovat za nadbytečné. Posuzovat navíc období, v němž si průměrný spotřebitel nakoupí 1-2 kusy kakaa, je podle názoru žalovaného pro daný závěr irelevantní, ostatně ani žalobce neuvádí, v čem by takové doplnění dané úvahy mohlo být pro žalobce k jeho prospěchu.

Ad V./4. žaloby se žalovaný vyslovil tak, že skutečnost, zda delikvent je nebo není výrobcem potraviny, není výslovně zákonným kritériem ve smyslu § 17i odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb. Zákonnými kritérii pro posouzení závažnosti spáchaného správního deliktu jsou způsob jeho spáchání, následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. I když není vyloučeno, aby k tomu, zda delikvent je či není výrobcem nevyhovující potraviny, mohlo být přihlédnuto v rámci kritéria okolností, nelze tuto možnost považovat za zákonnou povinnost. Z citace, kterou sám žalobce uvedl, je zřejmé, že není pravdou, že by se s danou námitkou žalovaný ve svém rozhodnutí nevypořádal. Žalovaný se k ní vyjádřil a na svém názoru trvá. Kromě toho také žalovaný uvedl (viz str. 8 žalobou napadeného rozhodnutí v bodě ad 4), že pokutu představující pouze 2,6% výměry limitu pokuty, jakou je možné za předmětný správní delikt uložit (až 3.000.000,- Kč), považuje za přiměřenou a má také za to, že byly v dostatečné míře zohledněny i polehčující skutečnosti (šlo o nedostatek skrytého charakteru, nejednalo se o delikt způsobilý ohrožit zdraví spotřebitele, faktický následek nebyl zjištěn, došlo ke spáchání jednoho skutku, tj. nedošlo k souběhu více skutků, účastník řízení spolupracoval s kontrolním

orgánem). Podle názoru žalovaného se tak s danou námitkou vypořádal dostačujícím způsobem a také je z jeho vyjádření zřejmé, že v dané věci byly zohledněny i polehčující skutečnosti hodnocené ve prospěch žalobce. Není tedy pravdou, jak tvrdí žalobce, že by byla při výměře pokuty vybírána pouze hlediska ospravedlňující uložení sankce a nikoliv hlediska svědčící ve prospěch.

V závěru svého vyjádření k žalobě žalovaný správní orgán zdůraznil, že žalobce se předmětných správních deliktů nepochybně dopustil, což sám ani v odvolání ani v žalobě nerozporoval, a otázka viny tedy není mezi žalobcem a žalovaným sporná a že žalobou napadené rozhodnutí je v souladu s právními předpisy.

IV. Argumentace soudu

IV.1 Bod III. žaloby

Mezi obligatorní náležitosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu náleží uvedení žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. K tomu se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyjádřil takto: „*I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*“ (rozsudek ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS). Jelikož námitky nezákonnosti napadeného rozhodnutí obsažené *sub III.* žaloby představují právě jen ony „obecné odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“, nemohl se jimi zdejší soud věcně zabývat a shledat je důvodnými.

IV.2 Zásada dvojinstančnosti správního řízení

K této námitce je na místě zrekapitulovat rozhodnutí správních orgánů. V rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Inspektorátu v Plzni, ze dne 10. 8. 2012, čj. AP491-2/121/4/2012-SŘ, je uvedeno: „Z hlediska způsobu spáchání deliktu správní orgán posoudil jeho charakter jako přitěžující - spotřebitel byl mylně informován o vlastnostech nabízené potravin, a bylo tak porušeno jeho právo na informovaný výběr nakupovaných potravin.“. V odvolání proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce namítal, že uvedení zákazníka v omyl je zahrnuto v definici správního deliktu dle ustanovení

§ 17 odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb. ve spojení s čl. 16 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. 1. 2002, jehož porušení je účastníku řízení vytýkáno. V rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 17. 12. 2012, čj. BM901-2/135/9/2012-SŘ, dal odvolací správní orgán žalobci v tomto za pravdu a inkriminovanou úvahu z prvoinstančního rozhodnutí vyňal a nahradil ji tím, že v neprospěch účastníka řízení svědčí skutečnost, že předmětná nevyhovující potravina byla uváděna do oběhu formou nabídky prodeje a prodeje, tedy formami, které z hlediska ochrany spotřebitele jsou nejzávažnější.

Ohledně zásady dvojinstančnosti správního řízení a rozhodovacích možností odvolacích orgánů došla soudní praxe k celé řadě inspirativních závěrů, z nichž možno zmínit např. tyto dva: „*Správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí. V zásadě tedy není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravit drobné vady řízení před správním orgánem 1. stupně, stejně jako drobné vady rozhodnutí v něm vydaného (zde upřesnění výroku o vině žalobce). Došlo-li k takovéto drobné změně za naprosto stejného důkazního a právního stavu věci, přičemž s touto změnou se odvolací správní orgán argumentačně řádně vypořádal v odůvodnění rozhodnutí, k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení nedošlo, a ani dojít nemohlo.*“ [rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2010, čj. 29 Ca 221/2008-48] a „*Také v řízení o služebním poměru se uplatní zásada jednotnosti správního řízení; řízení v I. stupni a odvolací řízení tak představují jeden celek (§ 133 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky). Odvolací správní orgán proto může odstranit vady odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tím, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí doplní svým odůvodněním [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004]. Takto může odvolací správní orgán postupovat za podmínky, že výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v souladu s právními předpisy i věcně správná, odůvodnění nicméně obsahuje určité rozpory, které ne zcela odpovídají obsahu výrokové části a které lze odstranit pomocí podkladů rozhodnutí obsažených ve spise. Tento postup odvolacího správního orgánu však nesmí porušit zásadu dvojinstančnosti správního řízení.*“ [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012-47].

V přezkoumávané věci odvolací správní orgán – aniž zasáhl do výroku odvoláním napadeného rozhodnutí – k námitce uvedené v odvolání anuloval mylné informování spotřebitele o vlastnostech nabízené potraviny, jež měl správní orgán prvního stupně za relevantní, ale jež by porušovalo zásadu zákazu dvojího přičítání, neboť uvádění spotřebitele v omyl je zahrnuto v definici příslušného deliktu, avšak na místo toho doplnil uvádění nevyhovující potraviny do oběhu formou nabídky prodeje a prodeje, v čemž spatřoval z hlediska ochrany spotřebitele nejzávažnější formu (způsob spáchání) v rámci posuzování závažnosti správního deliktu jako kritéria pro určení výměry pokuty. Podle názoru soudu se tím žalovaný nedostal do rozporu se zákonem. V daném případě skutkový stav zůstal stejný, když nebylo sporu ani o to, že spotřebitel byl mylně informován o vlastnostech nabízené potraviny, ani o to, že nevyhovující potravina byla uváděna do oběhu formou nabídky prodeje a prodeje (viz i dokumentace k průběhu a výsledkům provedené kontroly). Jednalo se tu pro účely stanovení výměry pokuty toliko o nahrazení kritéria, které nebylo pro tuto kauzu aplikovatelné, kritériem, jehož relevanci správní orgán prvního stupně nedocenil, což podle názoru soudu lze subsumovat pod akceptovatelné určité rozpory odůvodnění rozhodnutí, které

ne zcela odpovídají obsahu výrokové části a které lze odstranit pomocí podkladů rozhodnutí obsažených ve spise, a to postupem odvolacího správního orgánu, který neporušuje zásadu dvojinstančnosti správního řízení.

Spor ohledně porušení zákazu dvojího přičítání není mezi svrchu uvedenými účastníky řízení ničím výjimečným. V analogické věci zaujal Krajský soud v Brně tento právní názor: „Pokud žalobce namítal, že z ust. § 2 odst. 2 písm. o) zákona o potravinách nelze dovodit, že některá z forem uvádění do oběhu je méně či více závažná, že uvedené ustanovení pouze definuje, které jednání lze za „uvádění do oběhu“ vůbec považovat, a že nelze posuzovat „nabízení k prodeji“ a „prodej“ za nejzávažnější formu uvádění do oběhu z hlediska způsobu protiprávního jednání, pak se s těmito námitkami zdejší soud neztotožňuje. Krajský soud v Brně má za to, že jde o zcela logickou a právně relevantní úvahu, nevybočující z mezí povolené správní úvahy. V žádném případě nejde o dvojí přičítání téhož k tíži žalobce, tedy nejde o porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Z formulace skutkové podstaty správního deliktu přímo nevyplyvá, že musí jít přímo o „nabízení k prodeji“ nebo o vlastní „prodej“ spotřebiteli, postačuje forma uvádění potravin do oběhu nebo na trh. Teprve ust. § 2 písm. o) zákona o potravinách specifikuje možné formy uvádění potravin do oběhu. „Nabízení potravin k prodeji“ a „prodej potravin spotřebiteli“ tedy nejsou přímo znaky skutkové podstaty správního deliktu, v případě uvádění potravin do oběhu (což je znakem skutkové podstaty) totiž může jít také např. o přepravu, dovoz a skladování. Z logiky věci je bezprostředně negativně ohroženo zdraví spotřebitele nabízením závadné potravin jemu k prodeji nebo její přímý prodej spotřebiteli. Naopak v případě uvádění potravin do oběhu formou skladování nehrozí bezprostřední negativní dopady na zdraví spotřebitele, neboť než se závadná potravin dostane v rámci obchodního řetězce do obchodu a do nabídky k přímému prodeji spotřebiteli, uběhne určitý čas, v jehož průběhu může být díky následným kontrolám závadná potravin z nabídky k prodeji odstraněna. Pokud správní orgány posoudily „nabízení k prodeji“ a „prodej“ za nejzávažnější způsob protiprávního jednání při uvádění závadných potravin do oběhu, pak se podle Krajského soudu v Brně jedná o zcela legitimní správní úvahu ohledně závažnosti způsobu protiprávního jednání v souladu s ust. § 17i odst. 2 zákona o potravinách, jenž obsahuje pouze demonstrativní výčet zákonných kritérií, ke kterým při určení výměry pokuty správní orgán přihlédne. Nejedná se o porušení zásady zákazu dvojího přičítání.“ (rozsudek ze dne 21. 12. 2011, čj. 29 A 57/2010-50). K tomu může zdejší soud jen dodat, že se s pregnantní argumentací svých brněnských kolegů plně ztotožňuje.

Žalobní bod namítající porušení zásady dvojinstančnosti a zásady zákazu dvojího přičítání není tedy soudem pokládán za důvodný.

IV.3 Upuštění od potrestání

Podle § 17i odst. 1 zákona č. 110/1997 Sb., ve znění účinném od 15. 5. 2008, právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Podle § 17i odst. 6 zákona č. 110/1997 Sb., ve znění účinném od 15. 5. 2008, orgán dozoru může od uložení pokuty upustit v případě, kdy došlo k nápravě protiprávního stavu v souladu s uloženým opatřením nebo bezprostředně poté, kdy bylo zjištěno porušení

povinnosti a nejednalo se o jinou než zdravotně nezávadnou potravinu nebo o klamání spočívající v porušování některých práv duševního vlastnictví.

I soud má za to, že je třeba striktně rozlišovat prokázání neodpovědnosti za správní delikt (podaří-li se podezřelému zprostit se odpovědnosti, nemohl správní delikt spáchat) a upuštění od uložení pokuty (v tomto případě ke spáchání správního deliktu došlo, ale správní orgán shledal podmínky k neuložení sankce).

K liberaci tu zjevně nedošlo. K uvedené otázce zaujal Nejvyšší správní soud tento názor: „I v případě správní sankce podle ustanovení § 86 odst. 1 písm. b) zákona ČNR č. 591/1992 Sb., o cenných papírech, se jedná o objektivní odpovědnost (odpovědnost za protiprávní jednání bez podmínky zavinění). Skutečnost, že subjekt, který se dopustil protiprávního jednání, jednal v dobré víře, nemůže být důvodem zproštění této sankční odpovědnosti. Takováto okolnost však i se zřetelem na ustanovení § 87 odst. 1 téhož zákona může mít vliv na stanovení výše uložené pokuty.“ (rozsudek ze dne 12. 12. 2003, čj. 5 A 110/2001-34, publikovaný pod č. 384/2004 Sb. NSS). Na tomto základě je postavena následující i recentní soudní praxe včetně žalovaným správním orgánem zmiňovaného rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2009, sp. zn. 30 Ca 17/2008. V těchto intencích – v daném případě tedy zamítavě – by se interpretovala i zákonná dikce „veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti bylo zabráněno“.

Rovněž ohledně upuštění od uložení pokuty je na místě zrekapitulovat rozhodnutí správních orgánů. V rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Inspektorátu v Plzni, ze dne 10. 8. 2012, čj. AP491-2/121/4/2012-SŘ, je uvedeno: „Správní orgán se zabýval i možností upuštění od uložení pokuty ve smyslu § 17i odst. 6 zákona č. 110/1997 Sb., ale po zvážení všech okolností neshledal důvody pro užití tohoto institutu.“. V odvolání proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce namítal, že v případě, že kontrolní orgán uvedl, že neshledal důvody pro užití institutu ve smyslu § 17i odst. 6 zákona č. 110/1997 Sb., má účastník řízení za to, že měl za situace, kdy byly splněny zákonné podmínky pro možnost upustit od potrestání, tento svůj závěr odůvodnit. V rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 17. 12. 2012, čj. BM901-2/135/9/2012-SŘ, se uvádí: „Z dikce ustanovení § 17i odst. 6 zákona o potravinách vyplývá, že správní orgán má při splnění daných podmínek možnost od pokuty upustit, nikoliv povinnost. Toto ustanovení uvádí toliko případy, za kterých od pokuty upustit nelze. Pokud jsou splněny podmínky pro upuštění od pokuty (náprava protiprávního stavu v souladu s uloženým opatřením nebo bezprostředně poté, kdy bylo zjištěno porušení povinnosti a nejednalo se o jinou než zdravotně nezávadnou potravinu nebo o klamání spočívající v porušování některých práv duševního vlastnictví), neznamená to automaticky, že správní orgán musí od pokuty upustit, jak se mylně domnívá účastník řízení. Takový postup by vedl k absurdní situaci, že by se provozovatelé potravinářských podniků mohli dopouštět porušení všech dalších povinností stanovených potravinovým právem než uvedených v § 17i odst. 6 zákona o potravinách bez rizika sankce, neboť by věděli, že je možné se spoléhat na to, že až orgán dozoru protiprávní jednání zjistí, postačí splnit uložená opatření a tím se sankci vyhnou. Stanovení právních povinností by tak postrádalo smysl, pokud by je provozovatelé potravinářských podniků mohli plnit až na základě zjištění a uložení opatření orgánem dozoru. Pokud tedy prvoinstanční správní orgán uvedl, že od uložení pokuty neupustil proto,

že k tomu neshledal důvody, nelze než učinit závěr, že se prvoinstanční správní orgán žádného pochybení nedopustil. Odvolací orgán se s ohledem na charakter pochybení a vzhledem ke skutečnostem, které byly hodnoceny v neprospěch účastníka řízení, s tímto závěrem ztotožňuje.“.

K tomu zdejší soud konstatuje, že námitka nedostatečného odůvodnění neupuštění od uložení pokuty není uplatněna poprvé. V jednom z předchozích sporů – ve vztahu k právní úpravě před 15. 5. 2008 – mezi účastníky řízení, kteří jsou účastni i právě rozhodované věci, zazněla předmětná námitka v této podobě: „správní orgány se v napadených rozhodnutích nijak nezabývaly možností upustit od uložení pokuty ve smyslu § 17 odst. 18 věty druhé zákona o potravinách, přestože tak dle názoru stěžovatele učinit měly a mohly“. K tomuto stížnostnímu bodu se Nejvyšší správní soud vyslovil takto: „*Uvedené námitce stěžovatele nelze dát za pravdu. Podle § 17 odst. 18 věty druhé zákona o potravinách v případě, kdy došlo k nápravě protiprávního stavu v souladu s uloženým opatřením (14a) - odkaz veden na § 5 odst. 1 zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů) nebo bezprostředně poté, kdy bylo zjištěno porušení povinnosti a nejednalo se o jinou než zdravotně nezávadnou potravinu nebo o klamání spotřebitele spočívající v porušování některých práv duševního vlastnictví, podle odkazu 14b) na § 8 odst. 2, zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, může orgán dozoru od uložení pokuty upustit. V dané věci však správní orgán 1. stupně v rámci odůvodnění svého rozhodnutí poukázal mimo jiné na skutečnost, že jako k polehčující okolnosti bylo přihlédnuto k tomu, že nebyly prokázány škodlivé následky a prokázáno úmyslné jednání ze strany účastníka řízení a že účastník řízení provedl nápravná opatření u dodavatele. Při uložení pokuty správní orgán 1. stupně výslovně odkazuje na to, že pokuta byla uložena podle ustanovení § 17 odst. 7 zákona o potravinách a s přihlédnutím ke skutečnostem požadovaným dle § 17 odst. 18 téhož zákona (viz str. 5, čtvrtý odstavec rozhodnutí). Stejně tak žalovaný jako odvolací správní orgán ve svém rozhodnutí na tuto náležitost odůvodnění prvostupňového rozhodnutí výslovně poukazuje [viz str. 3, bod ad) 3 rozhodnutí]. Ačkoli tedy Krajský soud v Brně ve svém rozhodnutí ne zcela přesně konstatuje, že nelze správním orgánům obou stupňů vytýkat absenci žalobcem požadované správní úvahy ohledně využití, resp. nevyužití možnosti upustit od uložení pokuty, neboť již samotné rozhodnutí o uložení pokuty předpokládá předchozí úvahu o tom, že správní orgán nehodlá k této možnosti přistoupit, je třeba konstatovat, že správní orgány v obou stupních na ustanovení § 17 odst. 18 zákona o potravinách výslovně odkazují a Krajský soud v Brně tuto skutečnost zohlednil. I přesto, že správní orgány ve svých rozhodnutích výslovně nezmiňují posouzení možnosti od uložení pokuty upustit, je z odůvodnění těchto rozhodnutí zřejmé, že normu § 17 odst. 18 druhé věty zákona o potravinách zvážily a při uložení pokuty za spáchaný správní delikt zohlednily. Tuto žalobní námitku nelze proto považovat za důvodnou.*“ [rozsudek ze dne 14. 1. 2010, čj. 4 Ads 129/2009-111]. Pro úplnost lze podotknout, že ústavní stížnost proti tomuto rozsudku Nejvyššího správního soudu byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2010, sp. zn. III. ÚS 1138/10.

V daném případě má zdejší soud za to, že situace je tu zřejmější než ve věci posuzované Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 29 Ca 121/2007 a Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 4 Ads 129/2009. Jak patrně, správní orgán prvního stupně uvedl, že se zabýval i možností upuštění od uložení pokuty, ale po zvážení všech okolností pro to

neshledal důvody, a odvolací správní orgán příslušné zákonné ustanovení interpretoval a se závěrem první instance se ztotožnil (samotný výklad provedený druhou instancí přitom není předmětem žádné oponentury ze strany žalobce). Je ostatně zřejmé, že posuzování kritérií pro výměru sankce znamená alespoň implicitní vyjevení toho, že nebyly shledány podmínky pro upuštění od uložení pokuty. Za tohoto stavu věci lze podle názoru zdejšího soudu rovněž v právě rozhodované věci s využitím výše citovaného názoru Nejvyššího správního soudu dojít k tomu, že správní orgány zde ust. § 17i odst. 6 zákona č. 110/1997 Sb., ve znění účinném od 15. 5. 2008, zvážily a při rozhodování o uložení pokuty za spáchaný správní delikt zohlednily.

S ohledem na uvedené nepovažuje soud žalobní bod *V./2.* za důvodný.

IV.4 Námítka „hypotetického závěru“

Mezi podklady pro vydání rozhodnutí náleží podle § 50 odst. 1 správního řádu také skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti a skutečnosti obecně známé.

O rozdílech mezi nimi uvažil Nejvyšší správní soud takto: „[20] *Skutečnosti obecně známé (tzv. notoriety) obdobně jako skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti (§ 50 odst. 1 správního řádu) jsou objektivizované, do značné míry nesporné skutečnosti, které se v soudním či správním řízení zásadně nedokazují. Účastníci řízení nicméně mohou svými tvrzeními popírat obsah notorií (stejně jako skutečností známých správnímu orgánu z úřední činnosti), mohou také navrhopvat provedení důkazů za účelem prokázání svých odlišných tvrzení. ... [24] Je nutno rozlišovat mezi skutečnostmi známými soudu z jeho úřední činnosti, na straně jedné, a skutečnostmi známými obecně, na straně druhé. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s judikaturou Nejvyššího soudu, podle níž u obecně známé skutečnosti je totiž již z její povahy nadbytečné, aby soud uváděl, jak se ji dozvěděl (usnesení NS ze dne 1. 9. 2010, sp. zn. 29 Cdo 748/2010). Naproti tomu aplikuje-li soud skutečnosti známé z úřední činnosti, musí náležitě vyložit v odůvodnění rozhodnutí, ze které své konkrétní úřední činnosti či postupu zná takové skutečnosti, resp. odkud se o nich dozvěděl (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2010, čj. 1 As 100/2009 - 129, publ. pod č. 2038/2010 Sb. NSS, body 27 a 28; ...). [25] Všechny právě uvedené závěry lze jistě přiměřeně vztáhnout též na aplikaci práva orgány veřejné správy. Správní orgán tedy nemusí uvádět zdroj, z něhož se dozvěděl o existenci obecně známé skutečnosti. To by bylo z povahy věci nadbytečné. Naproti tomu musí uvést, ze které jeho konkrétní úřední činnosti či postupu jsou mu známy tzv. úřední skutečnosti (...).*“ [rozsudek ze dne 12. 4. 2011, čj. 1 As 33/2011-58, publikovaný pod č. 2312/2011 Sb. NSS].

Že si jeden spotřebitel v průměru koupí 1-2 kusy kakaa, není hypotéza, nýbrž empirie. Jelikož jde o skutečnost, kterou je možno považovat za obecně známou, bylo nadbytečné, aby správní orgán uváděl, jak se ji dozvěděl. Skutečnost, kolik kusů kakaa si spotřebitel v průměru koupí, se jako notorieta ve správním řízení zásadně nedokazuje. Žalobce tu proto nemohl být zkrácen na svém procesním právu, ani nemůže s úspěchem namítat porušení zásady materiální pravdy. Něco jiného by bylo, kdyby žalobce ne toliko negoval skutečnost předestřenou správním orgánem, nýbrž předložil vlastní tvrzení a označil důkaz (nebo jiný podklad pro vydání rozhodnutí) k jeho prokázání. V tom případě by správní orgán zatížil svůj postup vadou řízení, kdyby takovýto důkaz (nebo jiný podklad pro vydání rozhodnutí) bezdůvodně neprovedl.

Správním orgánům, jak patrně, šlo o počet zákazníků, kteří byli nebo mohli být předmětným kakaem dotčeni; zda se tak stalo nebo mohlo stát v kratší či delší době, bylo pro rozhodování správních orgánů evidentně irelevantní.

Vzhledem k uvedenému nepokládá soud žalobní bod *V./3.* za důvodný.

IV.5 Výměra pokuty

Podle § 17i odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb. ve znění účinném od 15. 5. 2008, se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlíží k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Žalobce má za to, že v daném případě jsou vybírána pouze hlediska ospravedlňující uložení sankce a nikoliv hlediska svědčící v jeho prospěch. S tím se soud rozhodně neztotožňuje. Za správní delikt podle odstavce 2 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb. lze uložit pokutu až do výše 3.000.000,- Kč. Jestliže v daném případě byla vyměřena pokuta toliko ve výši 80.000,- Kč, bezpochyby to znamená, že zde musela být zohledněna hlediska svědčící v prospěch žalobce, a to jak ve vztahu k závažnosti spáchaného správního deliktu, tak ve smyslu proporce mezi polehčujícími a přitěžujícími okolnostmi. Nejde tu přitom, jak vyplývá z údajů samotného žalobce, o pár balení předmětné potraviny; spotřebitelé byli poškozeni 17 787 kusy a mohli být poškozeni dalšími 37 653 kusy kakaa. Jinak řečeno: osmdesátitisícová pokuta představuje v poměru ke skutečně prodanému kakau 4,50 Kč / 1 ks a v poměru k celkovému objemu dodaného kakaa dokonce jen 1,44 Kč / 1 ks.

V žalobou napadeném rozhodnutí odvolací správní orgán konstatoval, že prvoinstanční orgán se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil k jednotlivým hlediskům, ke kterým má podle zákona přihlížet (k závažnosti, zejména ke způsobu spáchání, následku, okolnostem, včetně uvedení, jakou váhu zvažovaným skutečnostem přikládá). Odvolací orgán se ztotožnil s úvahami prvoinstančního správního orgánu ve vztahu k výměře pokuty, s výjimkou úvahy, kterou vyjmul z důvodu porušení zásady zákazu dvojího přičítání (viz výše). Ostatní úvahy jsou podle názoru odvolacího orgánu formulovány srozumitelně a jsou tedy přezkoumatelné a jsou v nich obsaženy relevantní důvody pro uložení pokuty (zejména vysoké procento slupek nahrazujících kakao /20%/ v předmětném výrobku, velké množství tohoto výrobku uvedené do oběhu, ekonomické poškození velkého počtu spotřebitelů, kteří si výrobek zakoupili či potenciálně zakoupit mohli). Pokutu představující pouze 2,6 % výměry limitu pokuty, jakou je možné za předmětný správní delikt uložit (až 3 000 000,- Kč), považuje odvolací orgán za přiměřenou a má také za to, že byly v dostatečné míře zohledněny i polehčující skutečnosti (šlo o nedostatek skrytého charakteru, nejednalo se o delikt způsobitý ohrožit zdraví spotřebitele, faktický následek nebyl zjištěn, došlo ke spáchání jednoho skutku, tj. nedošlo k souběhu více skutků, účastník řízení spolupracoval s kontrolním orgánem).

Zdejší soud s tímto posouzením rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a nepřímě i rozhodnutí žalovaného správního orgánu souhlasí.

Z uvedených důvodů není žalobní bod brojící proti výši udělené pokuty soudem pokládán za důvodný.

V. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Účastníci řízení s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání souhlasili ve smyslu § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková